

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 19 Δεκεμβρίου 1936

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Μάριος, ποὺ ξέρουμε πὼς δὲν ἦταν καθόλου δειλός, πῆγε ἴσια, στά-
θηκε μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε μὲ
μεγάλο θυμὸ :

— Γελά γιὰ τὰ ρούχα ὅποιος δὲν
μπορεῖ νὰ γελάσῃ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ
τὰ φορεῖ !

Ἡ παράξενη, ἡ γασκωνικὴ προ-
φορὰ τοῦ Μαρίου μεγάλωσε τὴν
ἐλαρότητα τῶν μαθητῶν. Ὁ Σαι-
ζάνης τὸν κοίταξε καλὰ-καλὰ στὰ
μάτια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ
ἂν αὐτὸς πραγματικῶς ἐτόλμησε
νὰ τοῦ μιλήσῃ τόσο προκλητικὰ.
Ἐπειτα ζάρωσε τὰ φρύδια τοῦ —
ποὺ θὰ πῇ πὼς εἶχε θυμώσει.
Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή γύρισε κι'
εἶδε τὴν περίφημη τσάντα καί, μ'
ἐλαφρὸ κίνημα τοῦ χεριοῦ, τὴν
ἔδειξε στοὺς ἄλλους, ποὺ ἔβαλαν
τὰ γέλια ἀκράτητα.

Ὁ Μάριος, ἀγριεμένος, προ-
χώρησε δυὸ βήματα κι' εἶπε :

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριοι, γιὰ τί
πρᾶγμα γελάτε, νὰ γελάσω μαζί
σας κι' ἐγώ ;

— Δὲν σὰς μίλησε κανένας, κύ-
ριε, ἀποκρίθηκε ὁ Σαιζάνης μὲ
μεγάλῃ εὐγένεια μὰ καὶ περιφρό-
νηση.

— Σὰς μιλῶ ὅμως ἐγώ ! φώ-
ναξε ὁ Μάριος μὲ θυμὸ μεγαλύτερο.

Μὲ τὴν ἴδια περιφρονητικὴ εὐγέ-
νεια ὁ Σαιζάνης ἀποκρίθηκε :

— Ἀφοῦ λοιπὸν θέλεις καὶ καλὰ
νὰ μάθης γιὰ τί γελοῦμε, νὰ σοῦ τὸ
πῶ ἐγώ. Ἡ τσάντα σου εἶναι ἡ αἰ-
τία. Ποτέ μας δὲν εἶδαμε τσάντα μὲ
τέτοιο παρδαλὸ χρῶμα καὶ τέτοιο ἀ-
λαμπουρνέζικο σχῆμα. Καὶ σὲ πᾶ-
ρακαλοῦμε νὰ μᾶς πῇς ἀπὸ ποῦ
τὴν ἀγόρασες, γιὰ νὰγοράσουμε καὶ
μεῖς.

— Ναί, ναί ! εἶπαν κοροϊδευτικὰ
κι' οἱ ἄλλοι.

— Αὐθάδῃ ! φώναξε ὁ Μάριος μὲ
τὸ γρόθο σφιγμένο μπροστὰ στὴ μύ-
τη τοῦ Σαιζάνη. Τόλμησες νὰ περι-
γελάσῃς ἕνα οἰκογενειακὸ μου κει-

«Ὁ Μοντανῆς ἔκλεισε τὰ μάτια τοῦ, τὰ γόνατά τοῦ
λύγισαν, κι' ἂν δὲν πρόφταναν οἱ φίλοι τοῦ...»

μήλιο, τὴν τσάντα τῆς προμάμης
τῆς μητέρας μου ! Ὁ λογαριασθοῦμε.

— Εὐχαρίστως ! ἀποκρίθηκε ὁ Σαι-
ζάνης παραμερίζοντας τὸ χέρι τοῦ
Μαρίου καὶ σφίγγοντάς το τὸν καρ-
πὸ μὲ δύναμη. Νὰ λογαριασθοῦμε,
ὄχι ὅμως ἐδῶ.

— Ἀλλὰ ποῦ ;

— Στὴ μικρὴ αὐλή, στὸ διάλειμ-
μα τῶν τεσσάρων.

Στὸ ἴδιο μέρος δηλαδὴ καὶ τὴν ἴ-
δια ὥρα ποὺ ὁ Μάριος ἔπρεπε νὰ

βρεθῇ γιὰ νὰ «λογαριασθῇ» καὶ μὲ
τὸν ἄλλον... Πολὺ καλὰ ! Δὲν θὰ
τὸ ξεχνούσε...

Ἡ φιλονεικία τῶν παιδιῶν ἔκαμε,
φαίνεται, κάποιον θόρυβο, γιὰτὶ ἄξα-
φνα ἀνοιξε μιὰ πόρτα καὶ παρουσιά-
σθηκε ὁ κ. ἐπιμελητῆς.

— Ἦσυχία, κύριοι ! εἶπε αὐστηρά.
Καὶ βλέποντας τὸ Μάριο ποὺ δὲν
ἦταν ντυμένος σὰν τοὺς ἄλλους καὶ
ποὺ πρώτη φορὰ τὸν ἔδλεπε, ρώ-
τησε :

— Εὐὸ ποιὸς εἶσαι ; τί θέλεις
ἐδῶ.

— Ἦθελα νὰ σὰς μιλήσω, κύ-
ριε...

— Ἀ ! εἶσαι σὺ ποὺ μὲ ζήτη-
σες πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ θυρωρὸ ;

— Μάλιστα, κύριε...

— Ἐλα μέσα... Ἐσεῖς, κύ-
ριοι, πιδ ἤσυχια.

Πῆρε τὸν Μάριο στὸ ἰδιαιτέρὸ
τοῦ γραφεῖο, ἀφήνοντας τὸν Σαι-
ζάνη μὲ τὴν παρέα τοῦ στὸ ἄλλο,
ποὺ ἦταν, νὰ ποῦμε, ὁ προθάλαμος.

— Μιὰ στιγμή, εἶπε καὶ χτύ-
πησε ἕνα κουδούνι.

Μπήκε ἕνας ἐπιστάτης.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ,
τὸν ρώτησε ὁ κ. ἐπιμελητῆς, εἰν'
ἐδῶ ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος
κι' ὁ Σαιζάνης ;

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε μὲ ὑ-
πόκλιση ὁ ἐπιστάτης.

— Νὰ ἔλθουν μέσα.

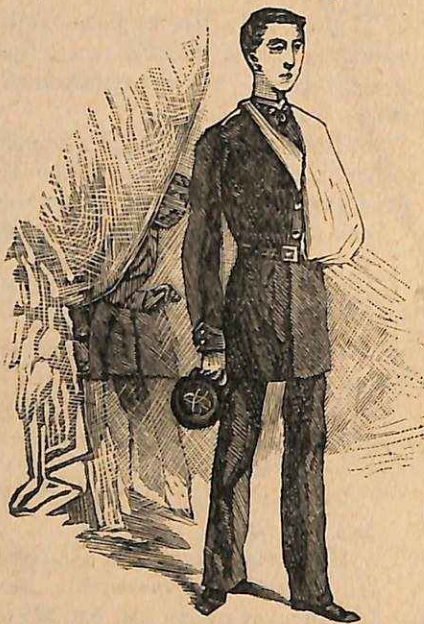
«Τυχερὸς εἶμαι, εἶπε μέσα τοῦ
ὁ Μάριος, θὰ ἴδῳ τώρα καὶ τοὺς τρεῖς
αὐτοὺς παλληκαράδες ποὺ τοὺς ἀκούω
τόσην ὥρα... Δηλαδὴ τὸν ἕνα τὸν
ξέρω...»

Ἀλλὰ ὅταν μπῆκαν στὸ γραφεῖο
δυὸ μαθητῆς—ὁ Σαιζάνης κι' ὁ Δου-
μποδάνος, ὁ Μοντανῆς δὲν ἦταν μαζί
τους—ὁ Μάριος εἶδε πὼς ἐγνώριζε
καὶ τοὺς δυό. Γιατὶ ὁ ἄλλος ἦταν ὁ
ψηλὸς ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶχε σπρώξει
στὴ μεγάλη αὐλὴ καὶ θὰ τὸν ξανά-
βρισκε νὰ «λογαριασθῶν» στὴ μικρὴ

αυτή κατά το διάλειμμα των τεσσάρων.

Ο κ. Τελόριμος τους κοίταζε τόσο αυστηρά, ώστε κι' ο Μάριος ακόμα φοβήθηκε το βλέμμα του. Κι' άρχισε να τους τὰ ψάλλει:

— Τι είναι πάλι αυτά, κύριοι; Δεν θά ήσυχάσετε επιτέλους; Ντροπή πιά, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καθεμέρα μαλλώματα, καυγάδες, συμπλοκές, μάχες. Τὸ Δύκειο εἶναι ἀνω-κάτω κι' ο κ. διευθυντὴς ἀποφάσισε νὰ λάβῃ μέτρα αὐστηρά. Γιατί τᾶχετε μὲ τους νέους; γιατί εἶναι ξένοι; Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔπρεπε νὰ τους φέρνεσθε εὐγενικώτερα. Γιατί παρεξηγοῦν τις εὐφυολογίες σας καὶ τις παίρνουν γιὰ βρισιές; Μὰ εἶναι ξένοι, δὲν ξέρουν, κι' ἔπρεπε νὰ εἰσθε πὶδ ἐπεικεῖς ὡς πού νὰ μάθουν κι' αὐ-

Ο Μοντανῆς στὸ νοσοκομεῖο.

τοὶ πὼς μιλοῦνε ἐδῶ στὸ Παρίσι. Κύριοι, σὰς τὸ λέω καθαρά: αὐτὰ πρέπει νὰ λείψουν, γιατί ο κ. διευθυντὴς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ σὰς ἀποβάλλῃ. Οἱ πρωταῖτιοι, τὸ ξέρετε, εἰσθε σὲς οἱ τρεῖς; σὺ, Δουμποδᾶνε, πού ἐννοεῖς νὰ καταχράσῃς τὴ δύναμή σου; σὺ, Σαϊζάνη, πού εἰσαι πὶδ δυνατὸς ἀπ' ὅσο φαίνεσαι, κι' ο Μοντανῆς. Ἀλήθεια, γιατί δὲν ἦρθε ο Μοντανῆς;

— Εἶναι στὸ νοσοκομεῖο, ἄρρωστος, ἀποκρίθηκε ὁ Δουμποδᾶνος.

— Ἀρρωστος; τί ἔχει!

— Κοκκίτη, νομίζω...

— Παραμύθια! Ὁξφαγε καμμιὰ γερὴ στὸ χθεσινὸ καυγᾶ καὶ κἀνει τὸν ἄρρωστο, ἐνῶ ἀπλοῦστατα εἶναι πληγωμένος. Μὰ εἶναι πράγματα αὐτά; Καὶ πάλι, κύριοι, σὰς παρακαλῶ νὰ φήσετε ἡσυχους τοὺς νέους συμπαθητάς σας. Βλέπετε πὼς κι' αὐτοὶ

εἶναι γενναῖοι καὶ δὲν ὑποχωροῦν δταν τοὺς προκαλεῖτε. Εἶναι, φαίνεται, καὶ ἀρκετὰ δυνατοί, ἀφοῦ τις τρώτε καὶ σὲς ἀπ' αὐτούς. Ἄν πάῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, πρέπει νὰ κλείσουμε τὸ Δύκειο, καὶ γιὰ νὰ μὴ κλείσουμε τὸ Δύκειο, ἂν ἐπαναληφθοῦν κι' οἱ χθεσινὲς σκηνές, θὰ ποβάσουμε τοὺς πρωταῖτιους. Ἄ, νὰ κι' ο Μοντανῆς!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκε κι' ο τρίτος «παλλικαρᾶς». Ἔτσι ο Μάριος Καπάνης εἶχε τώρα μπροστά του τὸν Παῦλο Σαϊζάνη, τὸν Γεώργιο Μοντανῆ καὶ τὸν Λεωνίδα Δουμποδᾶνο, πού τόσο ἔμελλε νὰ νικαυθεθοῦν κι' οἱ τρεῖς στὴ ζωὴ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ὦμος τοῦ Μοντανῆ κι' ο κλέφτης τοῦ Μάριου.

Ο μαθητὴς πού μπῆκε στὸ γραφεῖο τελευταῖος, εἶχε κανονικὸ πρόσωπο, εὐγενικὴ φυσιογνωμία, ἡρεμὸ βλέμμα, καὶ φαίνονταν σοβαρὸς παρὰ τὴν ἡλικία του, γιατί δὲν θάταν περισσότερο ἀπὸ δεκατριῶν χρονῶν. Ὅταν τὸν εἶδε, ο κ. Τελόριμος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ συμπάθειά του· γιατί εἶχε μπροστά του ἕνα ἀπὸ τοὺς πὶδ ἐξυπνοὺς, ἐπιμελεῖς καὶ φρόνιμους ὡς τώρα μαθητὲς τοῦ Δυκείου. Τί κρῖμα νὰ παρασυρθῇ κι' αὐτὸς, ο Γεώργιος Μοντανῆς, τοὺς καυγάδες μὲ τοὺς νέους καὶ νὰ θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωταῖτιους τῆς διχόνοιας πού κρατοῦσε ἀνάστατο τὸ Δύκειο!

— Μὲ ζητήσατε, κύριε ἐπιμελητά; εἶπε μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ο κ. Τελόριμος.

Καὶ τοῦ τὰ «ἔψαλλε» καὶ τοῦ Μοντανῆ, ἀλλὰ κάπως μαλακώτερα. Στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ἀπορῶ πὼς κάνεις τέτοια πράγματα καὶ οὐ πού ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχες δώσει ἀφορμὴ. Βέβαια σὲ παρασύρουν οἱ φίλοι σου. Ἀπεναντίας ὅμως σὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς παρασύρῃς σὰ φρόνιμος πού εἰσαι. Θὰ σὲ ἀκούγαν, δὲν μπορεῖ, γιατί ξέρω πὼς σ' ἐκτιμοῦν ὅλοι. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτῶ ἀπὸ σένα, Μοντανῆ, νὰ τοὺς δώσης τὸ καλὸ παράδειγμα.

Λέγοντας αὐτά, ο κ. Τελόριμος χτύπησε πατρικὰ τὸν Μοντανῆ στὸν ὦμο. Ἀλλὰ ὅσο ἐλαφρὸ κι' ἂν ἦταν τὸ χτύπημα, ο μαθητὴς, φαίνεται, πόνεσε δυνατὰ κι' ἔγεινε χλωμὸς.

— Μπὰ! τί ἔχεις, Μοντανῆ; ἔκαμε ο κ. Τελόριμος.

Κι' ἐπειδὴ ο Μοντανῆς δὲν ἀπαντοῦσε, ο ἐπιμελητὴς κοίταξε τοὺς δυὸ ἄλλους.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. π. ι. φ. καὶ γρ. ε.

ΕΝΩ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΑΡΓΟΥΣΕ

Εἶχα ἀρχίσει νὰ βαρύνμαι περιμένοντας κάποια μέρα στὸ σταθμὸ τὸ τραῖνο καὶ τὸ βλέμμα μου ἔπεφτε χωρὶς ὄρεξη στὶς διάφορες ρεκλάμες πού στόλιζαν τοὺς τοίχους στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς. Μιὰ καθυστέρηση μισῆς ὥρας μᾶς κρατοῦσε ἀναγκαστικὰ ἐκεῖ, ἐνῶ τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον ἢ τὸ εὐχάριστο δὲν ὑπῆρχε μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ τριάντα ὀλόκληρα λεπτά, πού εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουμε. Οἱ δειχτες τοῦ μεγάλου ρολοιοῦ βραδυποροῦσαν ἀφάνταστα, οἱ ὀμίλιες τῶν λίγων ταξιδιωτῶν εἶχαν τελειώσει καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα πού ἀπόμεινε γιὰ νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ἦταν ἡ ὁμίχλη, πού κατέβαινε ὅλο καὶ πὶδ πυκνὴ στὶς ἀντικρυνὲς στέγες.

Ἐαφνικὰ, τὴν πλήξη ἐκείνης τῆς ὥρας, ἦρθε νὰ διακόψῃ κάτι, πού ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸ βρήκα ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Μιὰ γυναίκα νέα, μὲ συμπαθητικὴ ἐμφάνιση, ἀλλὰ φτωχικὰ ντυμένη, μπῆκε στὴν αἴθουσα, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα κοριτσάκι—δικό της ἀσφαλῶς—πού ἀκουμποῦσε σὰν παραπονεμένο στὸν ὦμο της τὸ ὄρατο του ξανθὸ κεφαλάκι. Ἡ μητέρα, βιαστικὴ κάπως, πῆγε ἀμέσως κι' ἔδωκε εἰσιτήρια, ἅμα ὅμως πληροφορήθηκε γιὰ τὴν καθυστέρηση, ἦρθε καὶ κάθησε λίγο πάνω της ὅσο μποροῦσε πὶδ ἀναπαυτικὰ τὸ μικρό. Τὸ ὄρος της εἰδειχνε πὼς μποροῦσε νὰ περιμένῃ τὸ τραῖνο ὑπομονητικὰ, ἔτσι καὶ ἂν ἐπρόκειτο αὐτὸ νὰ καθυστερήσῃ μιὰ ὀλόκληρη μέρα. Ὅσο φαίνονταν ἡσυχὴ κι' εὐχαριστημένη.

Καθὼς δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ κάνω ἐκείνη τὴν ὥρα, βάλθηκα νὰ ψυχολογήσω αὐτὴ τὴν συμπαθητικὴ δυάδα, πού ἂν καὶ τόσο σεμνὰ ντυμένη, ὥστόσο παρουσίαζε κάποιες ἀντιθέσεις. Στὸ ντύσιμο πρῶτα-πρῶτα. Ἀπλούστατο, φτωχικὸ τῆς μητέρας, τέτοιο πού ἐπρόδινε ἀμέσως τὴν οἰκονομικὴ στενοχώρια. Ἀπεναντίας, γιὰ τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ ἔβλεπες πὼς εἶχαν ξοδευτεῖ πολλά. Ἡ πλεχτὴ μάλλινη φορεσιά του, σ' ἕνα ἀπαλὸ ρόδινο χρῶμα, τὸ ὄρατο πανωφοράκι καὶ τὰ παπούτσια του, εἰδειχναν πὼς θὰ χρειάζετο γιὰ νὰ γοραστοῦν, ἀρκετὰ λεπτά. Μὰ δὲν δυσκολεύτηκα νὰ ἐξηγήσω αὐτὴ τὴν ἀντίθεση, γιατί ἀμέσως σκέφθηκα πὼς ἡ μητέρα πού εἶχα μπροστά μου θὰ ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ ἀπὸ τις τόσες στοργικὲς μητέρες, πού θέλουν νὰ βλέπουν τὰ παιδάκια τους ὅχι μόνο

ζεστά, ἀλλὰ καὶ ὁμορφα ντυμένα, ἀδιαφορώντας ἂν, γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτὸ, εἶναι ὑποχρεωμένες οἱ ἴδιες νὰ στερηθοῦν.

Μὰ ἄλλη ἀκόμα ἀντίθεση πού παρετήρησα μεταξύ τους ἦταν ἡ διαφορετικὴ ἔκφραση πού ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπο τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἐνῶ τὰ μάτια ἐκείνης ἔλαμπαν ζωηρὰ κι' ἐγύριζαν κάθε τόσο γελαστὰ πρὸς τὴ μικρούλα, ἐκείνη δὲν φαίνονταν νὰ συμμερίζεται διόλου τὴν εὐχαριστήσῃ της αὐτῇ. Τὸ κάπως χλωμὸ προσωπάκι της ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ μένῃ βαρὺ, κατσοφιασμένο. Ἐξάρωνε πότε τὰ φρύδια της, πότε τὴ μυτούλα της, ἐτένωνε τὰ χεράκια της καὶ διαρκῶς τὴν ἀκούγες κάτι νὰ μουρμουρίζῃ. Τελοσπάντων δὲν φαίνονταν καθόλου εὐχαριστημένη.

Καὶ θὰ ἔμενε ὡς τὸ τέλος ἀνικανοποίητὴ ἢ περιέργειά μου γιὰ ὅ,τι ἔβλεπα, ἂν δὲν ἀκούγα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μητέρα νὰ ἐξιστορῇ τί τῆς συνέβαινε σὲ κάποιο γνωστὸ της πού τὴν πλησίασε καὶ τὴ ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον πὼς ἦταν ἡ μικρή.

Τοῦ εἶπε λοιπὸν πὼς ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος, πού τὴν εἶχε βχανίσει δυὸ μερόνυχτα καὶ εἶχε τρομάξει ὅχι μόνον αὐτοῦς, ἀλλὰ καὶ τὸ γιαιτὸ τοῦ τόπου τους, πού γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν εὐθύνη, τοὺς ἔστειλε νὰ δείξουν τὸ παιδί καὶ σ' ἄλλο εἰδικὸ γιαιτὸ, στὴν πόλη, τοῦ εἶχε πέσει ἐντελῶς. Πέντε μέρες τώρα ἡ Κούλα της, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἦταν ἐντελῶς ἀπύρετη καὶ μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο, τὴν ἐγύριζε ἡσυχὴ στὸ σπιτάκι τους, ἀπ' ὅπου, λίγες μέρες πρὶν τὴν εἶχε πάρει κλαίγοντας, μὲ ξεσκιωμένη τὴν καρδιά, σχεδὸν ἀπελπισμένη. Ὅ γιαιτὸς εἶχε δώσει καὶ μερικὰ φάρμακα τονωτικά, γιὰ τὴν ἀνάρρωσή της, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού τῆς ἐσύστησε προπάντων νὰ προσέξῃ ἦταν τὸ φαῖ. Δὲν ἔπρεπε νὰ βάλῃ στὸ στόμα της τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι αὐτὸς ὥρισε: λίγο γάλα, καμμιὰ πορτοκαλάδα, στὴν ἀρχή. Ὅλα τ' ἄλλα θὰ ἔρχονταν ὕστερα, σιγά-σιγά.

Κι' αὐτὸ ἀκριδῶς εἶχε γίνεῖ τώρα αἰτία νὰ χαλάσουν τόσο πολὺ τὰ κέφια τῆς μικρῆς. Φτάνοντας στὸ σταθμὸ, πρὶν λίγη ὥρα, εἶδε νὰ πουλοῦν ἀπ' ἔξω κάτι κουλουράκια, πού φαίνονταν τόσο ἀφράτα καὶ νόστιμα. Μὰ, ἀντὶ ἡ καμμιὰ νὰ τῆς πάρῃ μερικὰ, ὅπως θὰ ἔκανε ἄλλοτε, τῆς εἶπε πὼς δὲν κάνει νὰ φάῃ οὔτε μισό. Ἀδικα ἢ μικρὴ ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ καὶ νὰ ψευτοκλαίῃ. Ἡ καμμιὰ ἦταν ἀμετάπειστη: Δὲν κάνει νὰ φᾶς κουλουράκι, τῆς ἔλεγε. Ὅσο καὶ νὰ κλά-

ψης, δὲν σοῦ παίρνω, γιατί δὲν κἀνει. Τελείωσε.

Μὰ ἡ Κούλα δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄτυχη, ὅσο φάνηκε στὴν ἀρχή. Γιατί, τὴ στιγμὴ ἀκριδῶς πού βρισκόταν στὴ μεγάλη ἀπελπισία της, μπῆκε στὴν αἴθουσα ἕνας πούλητής, μὲ δυὸ καλὰθία γεμάτα ὠραῖα πορτοκαλλία. Κι' ὅταν γύρισε καὶ τὰ κοίταξε μὲ ἐπιθυμία, χωρὶς ὅμως νὰ βγάλῃ μιλιὰ, συνέβη κάτι πού δὲν τὸ περιμένα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ καμμιὰ της φάνηκε πρόθυμὴ ν' ἀγοράσῃ. Ὅταν μάλιστα ἀκούσε πὼς ἡ τιμὴ τους δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἀκριδῇ, ἀγόρασε τρία μεγάλα καὶ ὀλόχρυσα πορτοκαλλία κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ τῆς καθαρῖζῃ τὸ ἕνα. Ἡ μικρούλα ἦταν τώρα ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη. Εἶχε ξανα-

βρῇ τὸ χαμένο της κέφι κι' ἕνα χαμόγελο γλυκὸ ἀνθοῦσε στὸ προσωπάκι της. «Νὰ φᾶς κι' ἐσὺ τὸ ἄλλο πορτοκαλλί, καμμιὰ, τῆς ἔλεγε, καὶ τὸ ἄλλο νὰ τὸ πᾶμε στὸ μπαμπάκα. Ἐ!»

Ἡ μισὴ ὥρα εἶχε περάσει πιά κι' ἔπρεπε τώρα νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὴν Κούλα καὶ τὴ μητέρα της, γιατί τὸ τραῖνο ἔφτανε κιόλα στὸ σταθμὸ, σφυρίζοντας διαπεραστικὰ. Καὶ ταξιδεύοντας ὅμως δὲν ἔπαυα νὰ τις θυμᾶμαι μὲ συμπάθεια. Καὶ συλλογίζομαι ἀκόμα πὼς γιὰ νὰ ξανάρθῃ ἡ καλὴ διάθεση στὴν ὄψη ἐνὸς παιδιοῦ δὲν χρειάζονται καὶ μεγάλα πράγματα. Ἀρκεῖ καμμιὰ φορὰ καὶ ἡ θεὰ ἐνὸς πορτοκαλλιοῦ, ἔτσι καὶ φτηνοῦ.

ΚΑΛΑΙΩΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

— Βλακεία! ἔκαμε ὁ Γκρινιάρης. Ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ σοῦ φυτρώουν φτερά. Ἀπεναντίας σοῦ πέφτουν πὶδ πολὺ. Γιὰ ἰδὲς καὶ μόνη σου.

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα σωρὸ φτερά πού τῆς εἶχαν πέσει καθὼς στεκόταν κάτω ἀπ' τὸ δέντρο.

— ὦ, Θεέ μου, τί νὰ κάμω; εἶπε ἡ Ἀσπροῦλα ἀπελπισμένη. Ὅταν τὰ φτερά μου θὰ μοῦ πέσουν, στὸ τέλος θὰ μὲ ψήσουν στὸ φούρνο!

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀληθινὰ.

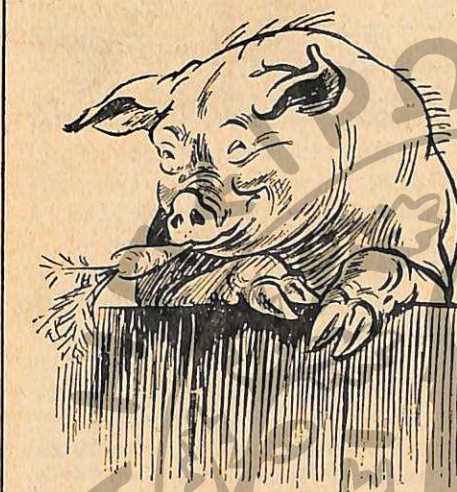
— Ἐλα, μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε ὁ Γκρινιάρης. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ βροῦμε τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσης. Μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα: Δὲν δοκιμάζεις μπάνια στὴ λάσπη; Ἐμένα μὲ ὀφελοῦν πολὺ στὶς τρίχες, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ὀφελήσουν καὶ σένα στὰ φτερά.

— Ἀλήθεια; ἔκαμε ἡ Ἀσπροῦλα. Δὲν χάνω τίποτα νὰ δοκιμᾶσω. Λάσπη δὲ ἄλλο τίποτα.

— Ἐρχεσαι μαζί μου;

— Ἐρχομαι, εὐχαρίστως.

Ἡ Ἀσπροῦλα πήδησε τὸ φράχτη καὶ ἐκίνησε μὲ τὸν Γκρινιάρη. Σὲ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα τραφὸ μὲ λάσπη ὅπου ὁ χοῖρος μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση μπῆκε. Κάθησε ἐπάνω στὴ λάσπη, κυλίσθηκε, ἔπαιξε. Γιατί, καθὼς ξέρουν ὅλοι, οἱ χοῖροι

τρελαίνονται νὰ κυλοῦνται καὶ νὰ παίζουν στὴ λάσπη.

— Ὅμοιολῶ πὼς αὐτὸ δὲν μ' ἐνθουσιάζει, εἶπε ἡ Ἀσπροῦλα. Ἀλλὰ θὰ τὸ δοκιμᾶσω. Πάντα εἶναι προτιμώτερο νὰ λασπωθῶ ἔτσι, παρὰ νὰ μαδηθῶ καὶ νὰ καταντήσω στὸ φούρνο.

Καὶ μπῆκε κι' αὐτὴ στὸν τραφὸ κι' ἄρχισε νὰ πλατσουρίζῃ μέσα στὴ λάσπη. Ἀλλὰ ὡς πού νὰ καταλάβῃ τί γινόταν, χώθηκε, βούλιαξε κι' ἡ λάσπη ἔφτανε κι' ὀλοένα πὶδ ψηλὰ στὸ λαιμό της.

— Βοήθεια! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. Βοήθεια! πνίγουμε! θὰ πνιγῶ!

Εὐτυχῶς ὁ Γκρινιάρης δὲν ἦταν μακριὰ. Ἐτρέξε στὶς φωνές της, τὴν ἔβαλε νὰ καθῇ στὴ ράχη του καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν τραφὸ.

— Τώρα πατὰς γερά, τῆς εἶπε, μὴ φοβᾶσαι. Μὰ δὲν ἦταν ὠραῖο αὐτὸ τὸ μπάνιο; Ἐγὼ εὐχαριστήθηκα πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΣΥΝΗΟΙΣΜΕΝΟ ΛΑΘΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΤΕΣ, σ' ένα φιλικό μου σπίτι, είδα μια μικρή μαθήτριά με τη μπλε ποδιά του σχολείου, που είχε κεντημένο στο στήθος ένα σύμπλεγμα από δυο γράμματα, Σ και Τ. Υπέθεσα πως θα ήταν τάχιστα δυο λέξεων που δεν μπορούσα να τις μαντέψω. Γιατί μόνο «Σχολή Τυφλών» μου ήρθε στο νοῦ· μὰ ήταν δυνατό να φοιτούσε εκεί ένα κορίτσι με τόσο μεγάλα και φωτεινά μάτια;

— Τί σημαίνει αυτό το Σ και το Τ; τηρώτησα επιτέλους.

— Μεταξύ μας, μου είπε γελώντας, το έξηγοιμε «Σχολή Τρελλών». Αλλά είναι απλούστατα ο αριθμός του Γυμνασίου μας: **ἑκτον**.

Εμείνα μ' άνοιχτό στόμα. Δεν περίμενα ποτέ πως και σ' ένα Γυμνάσιο θα παρίσταναν τὸν ἀριθμὸ ἑξή με ΣΤ' κι' ὄχι με Τ' που είναι τὸ σημεῖο του στήν ελληνική ἀριθμητική. Ὑστερα ὅμως συλλογίσθηκα πὼς αὐτὸ τὸ λάθος εἶναι τόσο κοινό, τὸ κάνουν καθεμέρα τόσο πολλοί, καὶ γραμματισμένοι, καὶ σοφοὶ ἀκόμα, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ πορῶ πὺ τὸ ἔδλεπα καὶ στίς ποδιές τῶν μαθητριῶν ἑνὸς Γυμνασίου. Μήπως σ' ἔλα σχεδὸν τὰ βιβλία, καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ἀκόμα δὲν βλέπομε τὸ ἑκτο κεφάλαιο, ἢ τὴν ἑκτη σελίδα τοῦ προλόγου, ἢ τὸ ἑκτο πρᾶγμα μιᾶς σειρᾶς, νὰ σημειῶνουνται με ΣΤ'; **Κεφάλαιον ΣΤ', Σελ. ΣΤ', Τμήμα ΣΤ', Πόρισμα ΣΤ', Ἀρθρον ΣΤ'** καὶ καθεξῆς...

Αλλά πὼς γίνεται, ἀπὸ τί προήλθε κι' ἐπικράτησε τόσο αὐτὸ τὸ περὶεργο λάθος; Νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω: Στὰ παλαιότερα χειρόγραφα, καθὼς καὶ στὰ παλαιότερα ἔντυπα—ὡς τις ἀρχές ἀκόμα τοῦ περασμένου αἰῶνα—συνήθιζαν νὰ γράφουν ἢ νὰ τυπώνουν τὰ σύμφωνα στ μ' ἕνα μόνο στοιχείο, πὺ ἔμοιαζε πολὺ με τὸ Σ τῆς ἀρχαίας ἀριθμητικῆς. Κι' ἔβλεπε τότε: **ΣΑΜΝΑ** (στάμνα) **ΣΕΚΟΜΑΙ** (στέκομαι) **ΙΣΙΑ** (ιστία) καὶ τὰ λοιπά. Ἦταν δηλαδὴ μιὰ εὐκολία ἐκείνου πὺ ἔγραφε κάπως βιαστικά, καὶ πὺ πολλὰ ἄλλα τὰ συγχώνευε ἢ τὰ συντόμευε (ὅπως π: χ: ἕνα γράμμα σὰ γ' γαλλικὸ σημαίνει εἰ, ἢ ἕνα κ μ' ἕνα ποδαράκι ἢ μιὰ τζιφρα ἀπὸ κάτω ἐσήμαινε καὶ, πρᾶγμα πὺ στήν ταχυγραφία τὸ κάνουμε καὶ τώρα). Γινόνταν λοιπὸν αὐτὴ ἢ παρεξήγηση: οἱ ἀντιγραφεῖς, ὅταν ἔβλεπαν σ' ἕνα χειρόγραφο ἢ σ' ἕνα παλιὸ βιβλίον τὸν ἀριθμὸ ἑξή γραμμέ-

νον με τὸ σωστὸ του σημεῖο **Τ'**, τὸ διάβάζαν σι κι' ἐνόμιζαν πὼς μποροῦσαν νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν, γράφοντας πὺ ἡσυχᾶ, με τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἀντικαθιστοῦσαν καὶ στίς λέξεις, ὅπου δὲν ἦταν πὺ ἀριθμὸς παρὰ πραγματικὸς σ καὶ τ, καὶ ἀντὶ **ΙΣΙΑ** ἢ **ΣΑΜΝΑ**, ἔγραφαν καθαρὰ **Ιστία**, **στάμνα**. Τὸ ἴδιο κι' οἱ τυπογράφοι, ὅταν ἔβλεπαν στὸ χειρόγραφο **Τ'** (ἀριθμὸς) ἐνόμιζαν πὼς ἦταν τὸ ἴδιο νὰ βάλουν **ΣΤ'**, ὅταν μάλιστα δὲν εἶχαν στὸ τυπογραφεῖο τοὺς αὐτὸ τὸ στοιχείο, πὺ πολλὰ μικρὰ τυπογραφεῖα δὲν τὸ ἔχουν. Γι' αὐτὸ σ' ἔλα τὰ ἔντυπα—βιβλία, ἐφημερίδες, περιοδικὰ—τὸ **ΣΤ'** δίνει καὶ πᾶρνει σὰν ἀριθμὸς, καὶ γι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι, ὅταν θέλουν νὰ γράψουν ὅ με ἀρχαίους ἐλληνικοὺς ἀριθμοὺς, τὸ γράφουν ἔτσι.

Αλλά τὸ λάθος, πὺ τὸ συγχωρεῖ ἢ κοινὴ συνήθεια, εἶναι σπουδαῖο. **ΣΤ'** ἔχετε, τί σημαίνει: **Σ'**=200, **Τ'**=300. Πεντακόσια λοιπὸν; Ὁύτε αὐτὸ. Γιατὶ τὸ 500 εἶναι **Φ'**. Ἀρα **ΣΤ'**

δὲν λέγει ἀπολύτως τίποτα: εἶναι μιὰ... ἀρλούμπα. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ λάθος καὶ τὰ Διαπλάσπουλα πὺ πρέπει νὰ τὰ ξέρουν. Ἀς ρίξουν μιὰ ματιά στήν ἀρχαία Γραμματικὴ τοὺς, ἢ σ' ἕνα Ἑγκυκλοπαιδικὸ Λεξικόν, κι' ἄς ἴδουν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλληνῶν. Εἶναι τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου μ' ἕναν τόνον στὸ πλάι. **Α'**=1, **Β'**=2, **Γ'**=3 κτλ. Τὸ 6 ὅμως παριστάνεται με τὸ ἀρχαιότατο αὐτὸ, τὸ κατηγορημένο γράμμα **Σ**, καθὼς καὶ τὸ 90 μ' ἕν ἄλλο, τὸ λεγόμενο **κόππα** (η) καὶ τὸ 900 με τὸ λεγόμενο **σανπι** (ϖ). Τὸ **Ι'** εἶναι 10. **Κ'** ἔπειτα **ΙΑ'**, **ΙΒ'**, **ΙΓ'** κτλ.=11, 12, 13 κτλ. Τὸ **Κ'** εἶναι 20, τὸ **Λ'** 30, τὸ **Μ'** σαράντα καὶ καθεξῆς. Καὶ τὸ **Ρ'** 100, τὸ **Σ'** 200, τὸ **Τ'** 300 καὶ καθεξῆς. Τὰ ἴδια γράμματα με ὑπογεγραμμένη σημαίνουν χιλιάδες, **Α**=1000, **Β** με ὑπογρ.=2000, **Ε** με ὑπογρ.=5000 καὶ καθεξῆς. Ὡστε τὸ ἔτος μας 1936 εἶναι ὄχι **Α'ϖΔΣΤ'** (!!!) ἀλλὰ **Α'ϖΔΣ'**.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἡ γραμματεὺς τοῦ κυρίου, ἐκείνη πὺ ἐγὼ βρῖσκω νόστιμη καὶ πὺ ὁ κύριος εἶχε στείλει γιὰ νὰ πάρῃ τὰ χαρτιά καὶ πὺ ἐγὼ τῆς τὰ ἔδ...

— Καλὰ, καλὰ, Βαρνάβα, ἦρθε; — Μάλιστα, κύριε, ἢ δεσποινίς ἐκτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἐγὼ ἔτρεξα καὶ τῆς ἀνοίξα καὶ τῆς εἶπα νὰ περιμ...

— Πές της νὰ περάσῃ. — Μάλιστα, κύριε, θὰ πῶ στήν γραμματεῖα τοῦ κυρίου νὰ περάσῃ, μιὰ καὶ τὸ θέλει ὁ κύριος.

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Ἀνδρέα, μόλις ἀντίκρουσε τὴν ἐπισκέπτριά του, ἦταν: «Μὰ αὐτὴ τὴ γνωρίζω!» καὶ ἡ δευτέρη: «Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Βαρνάβας ἔχει γοῦστο». Πραγματικὰ ἡ Ἀντουανέττα Μπερνόν ἦταν ἀναμφισβήτητα κομψὴ καὶ χαριτωμένη. Ἦταν μιὰ κλέφτρα πὺ μαζί της ἀδύνατο νὰ φανῇ κανένας αὐστηρὸς καὶ ἀπότομος. «Μὰ πὺ νὰ τὴν ἔχω ἰδεῖ ἄραγε;» ρωτιόταν καὶ ξαναρωτιόταν ὁ Ἀνδρέας.

Προσπάθησε νὰ φανῇ ψυχρὸς. Ἐκάνε πὺς δὲν εἶδε τὸ χέρι πὺ τοῦ εἶχε ἀπλώσει ἢ νέα καὶ ὑποκλήθηκε μόνον ξερὰ μπροστά της. Ὑστερα τῆς ἔδειξε μιὰ καρέκλα νὰ καθῆσῃ.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, εἶπε ἔ-

κείνη, μὴν παίρνετε ὕψος ἀστυνόμου κινήματογραφικῆς ταινίας. Πρῶτα ἀπ' ἔλα δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ με καταδικάσετε προτοῦ νὰ με κρίνετε, οὔτε νὰ με περιφρονεῖτε προτοῦ νὰ με ἀκούσετε. Καὶ γιὰτὶ ἀρνηθήκατε νὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι μιὰ καὶ με γνωρίζετε;

— Ἐγὼ... ὁ Ἀνδρέας πρόλαβε νὰ κρατήσῃ τὴ γλῶσσα του τὴ στιγμή πὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τῆς ἀπαντήσῃ πὺς δὲν θυμόταν νὰ τὴ γνωρίζε καθόλου, μὰ στὸ μυαλὸ του ἀστράψε σὲ μιὰ στιγμή ἢ ἀνάμνηση:

— Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ, δεσποινίς, εἶπε πὺς χόρεψα μαζί σας, θὰ ἔχει περάσει ἐπάνω-κάτω ἕνας χρόνος, σὰς ἐγνώρισα εὐθὺς μόλις φανήκατε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μοῦ ἐξηγεῖ τὸ πὺς...

— Ἐγὼ κύριε, θυμόμουν καὶ σὰς καὶ τὸ ὄνομά σας, ἐσεῖς μορεῖ νὰ μὴν γνωρίζατε τίποτε ἀπὸ ἐμένα, ἀλλὰ ἐγὼ παρακολουθοῦσα ἔλα τὰ σχετικὰ με σὰς, γιὰτὶ εἶμαι πολὺ γνωστὴ καὶ φίλη τοῦ Ζᾶν Νταλί.

Ὁ Ἀνδρέας τινάχτηκε ἀθελά του.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, δὲν σὰς πρόδωσε, αὐτὰ πὺ γνωρίζω ἐγὼ γιὰ σὰς τὰ γνωρίζουν καὶ ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Ζᾶν. Μιλάει γιὰ σὰς ἀπὸ τότε πὺ τελειώσατε τὸ σχολεῖο, ὅπως μι-

λάει καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους συμμαθητές του, οὔτε λιγώτερο, οὔτε περισσότερο, αὐτὸ σὰς τὸ λέω ὄχι γιὰ νὰ σὰς κολακεύω, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω. Με τὸν Ζᾶν εἶμαστε μακρυνοὶ ξάδελφοι, οἱ οἰκογένειές μας ἦταν πάντοτε συνδεδεμένες, γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἄλλωστε ἔτυχε νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ χορέψω μαζί σας στὴ συναναστροφή πὺ ἔδωσε ἢ θεία μου.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐπίσης διαβάζω ἔλα τὰ διηγήματα πὺ δημοσιεύει ὁ Ζᾶν. Ἔτσι λοιπὸν τις προάλλες, ὅταν διάβασα τὸ συγκινητικὸ ἐκείνο διήγημα γιὰ τὸν μεγαλόκαρδο ἐκείνον ἐφευρέτη πὺ καταστρέφει τὴν ἐφεύρεσή του· ὅταν πρόσεξα πὺς ὁ Ζᾶν πὺ δὲν περιγράφει ποτὲ τοὺς ἥρωές του, τοῦτη τὴ φορά ἔγραφε με ὅλες τις λεπτομέρειες πὺς ὁ ἐφευρέτης αὐτὸς ἦταν γέρος, ψηλός, εὐθυμὸς, ἀτημέλητος στὸ ντύσιμό του, πὺς εἶχε ἴσια μαλλιά καὶ μαῦρα μάτια, εἶπα μέσα μου: «ὁ Ζᾶν τὰ λέει ἔλα αὐτὰ γιὰ νὰ κάνει ἀγνώριστο τὸ μοντέλλο του, πὺ θὰ εἶναι κανένας νέος, μᾶλλον κοντός, μελαγχολικός, σοδαρός, θὰ ἔχῃ μαλλιά σγουρὰ καὶ μάτια γαλανὰ. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ δικό σας τὸ πορτραῖτο, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Σὰς ἀκούω, συνεχίστε.

— Σκέφθηκα ἀκόμη: Γιὰ νὰ αἰσθάνεται ὁ Ζᾶν τόσο θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἥρωά του, θὰ πῇ ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους τοῦ φίλους. Κι' ἔτσι σιγὰ σιγὰ, σχεδὸν ἀθελά μου ἐμάντευσα πὺς ὁ ἥρωας αὐτὸς θὰ εἴσαστε σεῖς. Κι' ὅσο διάβασα καὶ ξαναδιάβασα τὸ διήγημα, τόσο σταθερώτερη γινόταν αὐτὴ ἡ πεποίθησή μου. Τ' ἄλλα ὅστερα εἶναι πολὺ ἀπλά. Ἦταν ἀπολύτως βέβαιον πὺς δὲν εἶχατε καταστρέψει τίποτε ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψή σας. Αὐτὸ τὸ εἶχε βγάλει ὁ Ζᾶν ἀπὸ τὴ φαντασία του. Στὴν πραγματικότητά κανένας ἐφευρέτης δὲν κατέστρεψε ποτὲ τὰ σχέδιά του καὶ τοὺς τύπους του, ἐπίσης ἦταν πολὺ πιθανὸ ἢ ἐφεύρεση αὐτὴ νὰ ἦταν κάποιο ἐκρηκτικὸ μίγμα, αὐτὸ εἶναι τὸ πὺ καταστρεπτικὸ πρᾶγμα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα πὺ μορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ἕνας ἐφευρέτης, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Μάλιστα, δηλαδὴ γιὰ τὴ στιγμή δὲν μορεῖ νὰ σὰς δώσω ἀκόμη καμμιά ἀπάντηση, ἐξακολουθήστε.

— Ἐξακολουθῶ, εὐχαρίστως· ἔχετε πὺς ἦρθα ἔδω καὶ εἶπα πὺς εἶμαι ἢ γραμματεὺς σας καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸν ὑπὸν ὑπὸ τῆς σας νὰ μοῦ δώσῃ τὰ χαρτιά πὺ εἶχατε στὸ συρτάρι σας. Τί ριψοκινδύνευα μ' αὐτό; Νὰ ἔχω κάνει λάθος. Ἀν τὰ χαρτιά δὲν πα-

ρουσίαζαν κανένα ἐνδιαφέρον, ἀπλούστατα θὰ σὰς τὰ γύριζα πίσω. Ὅπως, ἄλλωστε τὸ κάνω καὶ τώρα, συμπέρανε δίνοντάς του τὸ φάκελλο, μ' ὅλο πὺ αὐτὰ πὺ βρήκα ἐκεῖ μέσα ἦταν ἀνώτερα ἀπ' ὅλες μου τίς προσδοκίες.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, δεσποινίς. Αὐτὰ δὲν μορεῖ νὰ καταλάβω πὺς ἕνα ἐκρηκτικὸ μίγμα τόσο δυνατό μορεῖ νὰ παρακινήσῃ μιὰ νέα σὰν καὶ σὰς νὰ γίνῃ κλέφτρα.

— Ὁ κύριε, μὰ ἀφοῦ σὰς τὰ φέρνω πίσω τὰ χαρτιά σας!

— Ναι, ἀφοῦ πρῶτα τὰντιγράψατε.

— Ἀ, βέβαια. Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἐρῶ γὼ: Ἀῦριο μορεῖ τὸ σπῖτι αὐτὸ νὰ πιάσῃ φωτιὰ ἢ ἐσεῖς νὰ τρελλαθῆτε. Εἶναι χίλιες φορές προτιμώτερο τὰ χαρτιά αὐτὰ νὰ ὑπάρχουν σὲ πολλὰ ἀντίγρα-

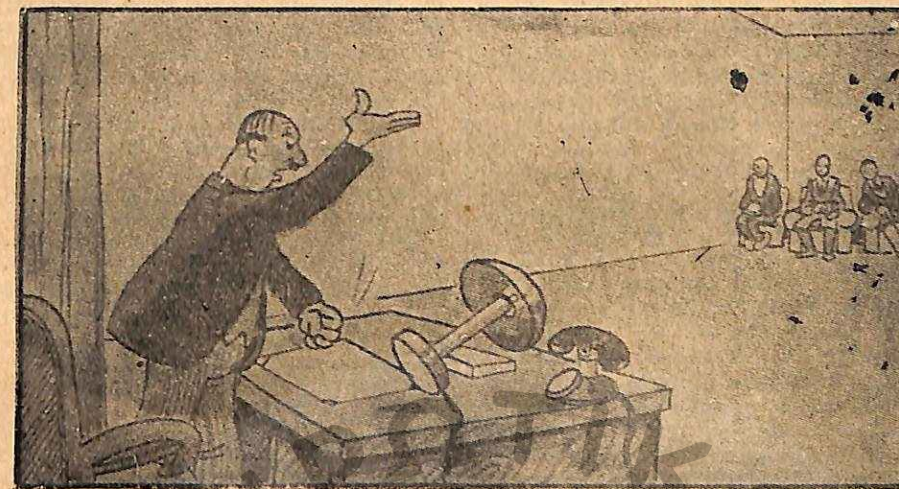
μου ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπικοινωνίας με τ' ἄστρο. Ἐχει μελετήσῃ κατὰ βάθος τὸ πρόβλημα καὶ ἔχει καταστρώσει τὰ σχέδια μιᾶς βολίδας πὺ μορεῖ νὰ φθάσῃ σίγουρα καὶ θετικὰ στὸ φεγγάρι ἢ σὲ κανέναν ἄλλον πλανήτη.

— Καλὰ τὸ σκέφθηκα, εἶπε μέσα τοῦ ὁ Ἀνδρέας, αὐτὴ εἶναι θεότρελλη. Κρίμα στὸ κορίτσι!

— Αὐτὰ, ἐξακολούθησε ἢ νέα, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον...

— Εὐτυχῶς, ξανάρχεται στὰ λογικά της, σκέφθηκε ὁ Ἀνδρέας.

... με τὰ σημερινὰ χημικὰ μέσα. Δὲν ὑπάρχει κανένα γνωστὸ ἐκρηκτικὸ μίγμα, τόσο δυνατό—αὐτὸ τὸ γνωρίζω γιὰτὶ ἔχω κάνει πολλὰς συζητήσεις με τὸν ἀδελφὸ μου—δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανένα ἐκρηκτικὸ μίγμα, τόσο δυνατό ὥστε νὰ δώσῃ

«Ὡστε ἔτσι λοιπὸν, κύριοι, ἔχετε σκοπὸ νὰ πᾶτε στὸ φεγγάρι;...»

φα καὶ σὲ διαφορετικὲς μεριές φυλαγμένο τὸ καθένα.

— Δεσποινίς, εἰσθε πολὺ ἐξυπνὴ καὶ χαριτωμένη.

— Κύριε...

... ἀλλὰ θὰ καλέσω τὴν Ἀστυνομία νὰ σὰς συλλάβῃ.

— Θὰ κάνετε μιὰ μεγάλη ἀνοησία. Καλύτερο εἶναι νὰ μ' ἀκούσετε...

— Μὰ δὲν κάνω καὶ τίποτε ἄλλο τόσον ὥρα.

— Δυστυχῶς ἔχω νὰ πῶ καὶ ἄλλα.

Ἀν σὰς κούρασα μορεῖ νὰ ξαναπεράσω ἄλλη φορά.

— Ὁχι, ἐξακολουθήστε, δὲν με κουράζετε καθόλου.

— Εἶμαι ἢ ἀδελφὴ τοῦ ἀστρονόμου Ἐρρίκου Μπερνόν.

— Ἀ!

Δὲν θὰ ἔχετε ἀκούσει ποτὲ νὰ γίνεταὶ λόγος γι' αὐτόν. Εἶναι ἀκόμη πολὺ νέος καὶ ἀγνωστος. Ὁ ἀδελφός

στὴ βολίδα τὴν ταχύτητα πὺ χρειάζεται γιὰ νὰ νικήσῃ τὴν ἑλῆ τῆς γῆς. Θὰ ἔπρεπε γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ ξεπεράσῃ ἢ ταχύτητά τῆς βολίδας τὰ 11 χιλιόμετρα 200 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο. Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ δυνατώτερες ἐκρηκτικὲς ὕλες δὲν μποροῦν τὰ δώσουν ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 5 χιλιόμετρα. Ὁ Ἀνδρέας στεκόταν με ὀρθάνοικτα τὰ μάτια. Δὲν ἔβλεπε πὺ τὴν δεσποινίδα Μπερνόν, δὲν τὴν παρατηροῦσε πὺ μ' ἕνα δύσπιστο καὶ εἰρωνικὸ χαμόγελο ὅπως πρίν. Εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνει.

— Δεσποινίς, πρέπει νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφὸ σας.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἕνα αὐτοκίνητο ἄφηγε καὶ τοὺς δύο μπροστὰ στήν πόρτα τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Μεντόν. Εἶχε πέσει κιάλας ἢ νύχτα καὶ βασιλεὺς ἀπόλυτη ἡσυχία.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΔΥΣΗ

Μιά κίτρινη κηλίδα στο νερό
Πελώρια μέσ' στ' αμάματα φαντάζει
'Όσ' αν παλὸ χυσοῦφι ἀστραφτερό,
Πελώριο χρυσοκίτρινο τοπάζει.

'Αργά διαβαίνει ὁ ἥλιος τὸ βουνό
Καὶ δλ' ἡ παραλία ἀντιφεγγίζει
'Ολόχρυσο γροικιὰς τὸν οὐρανὸ
Λές κάποιος μὲ χρυσάφια τὸν ραντίζει.

Κι' ἀπέναντι γιγάντιο, φεγγερὸ
Στοῦ ἡλίου τὸ στερνὸ τὸ φῶς λουσμένο
Τοῦ 'Αγίου τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ
Στὸ φόντο τ' οὐρανοῦ τὸ χρυσομένο.

Κι' ἕνας ἀχὸς ἀκούγεται γλυκὺς
Κι' ἀπλύνει μέσ' τοῦ σουρ' ποῦ τὴ γαλήνη,
Σημαίνουν τὸ στερνὸ πὺ ἀποβραδὺς
Στοῦ 'Αγίου τὸ Σεπτὸ Νὰ θά γίνη

Χλωμὴ Σελήνη [B]

ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Μιά ἀπὸ τίς μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ.
'Απόβραδο ὁ ἥλιος ξεψυχοῦσε πίσω ἀπ'
τίς ψηλὲς κορφὲς τὸν βουνῶν. Μικρός,
μόλις δέκα ἐτῶν, τὸν καιρὸ κείνου, ἡ-
μῶνα πολὺ ζωηρός. Πάντα ἀναστάτω-
να τὸ σπιτικό μου μὲ τίς φωνές μου,
τὰ τραλλὰ παιγνίδια μου καὶ τίς θεό-
τραλλες ἀπερσισημένες μου!

'Ετσι κείνου τ' ἀπόγεμα καθὼς περι-
πατοῦσα στὸν μικρὸ παραλιακὸ δρόμο
τοῦ χωριοῦ πὺ κείνου τὸ καλοκαίρι πα-
ραθερίζαμε, κρατώντας στὰ χέρια μου
ἕνα μικρὸ ξύλινο καροτσάκι, δικῆς μου
κατασκευῆς, δὲν ξέρω καὶ γὼ πὺς μοῦ
μπήκε στὸ μυαλὸ νὰ γυρίσω πίσω στὴν
πόλη πὺ ἀπείχε ἕξι χιλιόμετρα περί-
που ἀπὸ τὸ μέρος πὺ παραθερίζαμε!

Μιά καὶ δυὸ λοιπόν, ἀφοῦ πῆρα μέ-
σα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὴν ἀπόφασή
μου ξεκινῶ.

«Ε, σὲ δέκα, δέκα πέντε τὸ πολὺ
λεπτά ἐγὼ καὶ τὸ καρότσι μου θὰ
βρισκόμαστε στὴν πόλη, στὸ σπίτι μας.
Κουράγιο!»

Μά, δὲν πέρασε μισὴ ὥρα καὶ τὸ
σκοτάδι ἄρχισε νὰ πέφτει ἀργὰ πάνω
στὴ πλάση. Τόσο πὺ σὲ λιγὰκι ἔγινε
πίσσα! Φεγγάρι στὸν οὐρανὸ δὲν ὑπῆρ-
χε! Χάθηκε πίσω μου καὶ τὸ τελευ-
ταῖο σημάδι τοῦ χωριοῦ! Βρισκόμουν
μόνος σ' ἕρημο δρόμο μὲς τὴν ἔρημιά.
Τίποτα δὲν ἔβλεπα τριγύρω παρὰ μο-
νάχα τὴ σταχτιά κορδέλλα τοῦ δρόμου.
Οἱ γύλλοι ἀρχίσανε τὰ τραγούδια τους!
Οἱ σιμὲς τῶν δέντρων πὺ μὲς τὴ παι-
δική μου φαντασία μεγαλώνανε σὰ σὲ
φαιδρὸ μὺ φαίνονταν σὰ νυχτερινὰ στοι-
χειά, φαντάσματα, ποῦρχονταν νὰ μὲ
ἀρπάξουν.

Σιγά-σιγά ἡ ἀνάσα μου κοβότανε!
'Ο ἴδρωτας ἔλουζε τὸ μέτωπό μου. Τὰ
γόνατά μου λυγίζαν. Ἡ καρδιά μου χτυ-
ποῦσε δυνατὰ λὲς κι' ἤθελε νὰ σπάσει
ἀπὸ τὸ φόβο της.

'Εξαντλημένος, κουρασμένος, καταϊ-

δρωμένος, σὰ πτώμα πιά, ἔπεσα στὴ
μέση τοῦ δρόμου!

'Ετσι λοιπόν, τί θὰ γινόμουν, ἐγὼ
ἕνα μικρὸ ἀγόρι, στὸν ἕρημο κείνου δρό-
μο; Σὲ λίγο, νά, θάρχονταν τὰ στοι-
χειά τῆς νύχτας—ἔλεγα μέσα μου—νὰ
μ' ἀρπάξουν νὰ μὲ τιμωρήσουν.

'Η νύστα βάρανε τὰ βλέφαρά μου
πὺ τῶνοιωθα βαριά, σὰ μολυβένια, νὰ
θέλουν νὰ γύρουν. Μά ὁ φόβος γιὰ ὁ-
λους τοὺς κινδύνους πὺ θὰ διέτρεχα
μ' ἔκαναν νὰ μὴ κοιμηθῶ! Ἡμῶνα πιά
ἀπελπισμένος.

Ξάφνου, κατὶ σὰν κρότος αὐτοκινή-
του ἀκούστηκε, μὲς τὴ σιγαλιά τῆς νύ-
χτας. Καὶ πραγματικά. 'Υστερα ἀπὸ
λίγο φάνηκαν δυὸ φωτεινὰ μάτια, οἱ
προβολεῖς ἐνὸς αὐτοκινήτου πὺ ἐρχό-
ταν πρὸς τὸ μέρος μου.

'Εδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι! φώναξα χα-
ρούμενα κατὰ στήθια κατὰ μέση τοῦ δρό-
μου. 'Ο σωφέρ, πὺ ἐρχόταν κατὰ διατα-
γή τοῦ μπαμπά μὲ πῆρε μ' ἀνέβασε στ'
αὐτοκίνητο καὶ μ' ἔφερε στὸ χωριό.

Τὴν ἄλλη μέρα πλήρωσα πολὺ ἀκρι-
βὰ αὐτὴ τὴν πρωτότυπη νυκτερινὴ ἐκ-
δρομή μου μ' ἕνα δυνατὸ χαστούκι, μὲ
νηστεία τὸ μεσημέρι καὶ τὸ χειρότερο
μὲ τὸ χάλασμα τοῦ παιγνιδιοῦ μου. 'Α-
βουλος λοιπὸν ὁ νοῦς... τριπλὴ τιμωρία.

Ἀριστος [B]

ΑΠ' ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ

'Όταν ἔβγαλα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ
φιλιστρίνι, κι' ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὸν
δρόμον, ἄθελα τὸ μάτι μου σταμάτη-
σε σ' ἕνα σημεῖο, ὅπου χωρὶς πολλὴ
δυσκολία μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ
μιά ἀπόκρημνη καὶ μακρινὴ ἀκτὴ, πὺ
σκοτείνιαζε ἐλαφρὰ καὶ θάμνωνε στὴ
λεπτὴ ομίχλη πὺ ἐπικρατοῦσε.

Γῆ, γῆ! Φώναξα χαρούμενος, κι' ἀ-
μέσως κατόπι ἄρχισα νὰ περιμένω μὲ
ἀγωνία τὴ στιγμή πὺ θὰ πλησιάζαμε
τὴ χώρα ἐκείνη πὺ δὲν ἦταν ἄλλη παρὰ
ἡ... Νορβηγία!

Σὲ λίγες ὥρες τὸ βαπόρι γλυστοῦσε
ἀνάμεσα σὲ πολυάριθμα νησάκια, τὰ
μαγευτικά νορβηγικά «φιορδ» πὺ σιγ-
ματίζουν μιά συνεχὴ κορδέλλα σ' ὅλο
τὸ μήκος τῆς χώρας, καὶ πὺ θὰ παρα-
πλάμα πέντε ὀλόκληρες μέρες... Προ-
χωροῦμε ὀλοταχὺς καὶ τὸ μέρος στε-
νεύει ὀλοένα καὶ περισσότερο... Τώρα
σηκώνω τὸ κεφάλι ψηλὰ γιὰ νὰ μπο-
ρέσω ν' ἀνέμισω τὴν κορφὴ ἐνὸς πελώ-
ριου βουνοῦ, ἐνὸς μαύρου πέτρινου
ὄγκου, πὺ μοιάζει ἑτοιμος νὰ πέσει
καταπάνω μας. 'Ενας μικρὸς κατα-
ράκτης κατακυλάει πάνω στὴν πέτρα,
καὶ τὰ νερά του πέφτουν κι' ἀνακα-
τεύονται μὲ τὴ θάλασσα.

Τὸ μέρος στενεύει ἀκόμα. Δυὸ μικροὶ
κάβοι πλησιάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀ-
φίνοντας ἕνα ἐλάχιστο πέρασμα, ἐνῶ
μπροστά μας χάσκει ἕνα βουνό, πὺ
στὴν πλαγιά του κυλοῦν ἕξι ποταμά-

κια. 'Αποεῖ κανεὶς πὺς θὰ περάσω-
με μέσα ἀπ' τὸ περὶσμα αὐτό, ἀλλὰ
μὲ λίγους ἐλιγμούς ὕστερ' ἀπὸ λίγη
ὥρα παραπλάμα μιά ἡσυχὴ καὶ χαμη-
λὴ παραλία ὅπου ἦταν χτισμένο ἕνα
γραφικὸ χωριουδάκι ψαράδων. Τὰ μι-
κρὰ ξύλινα σπίτια χρωματισμένα καὶ
καθαρά, καὶ μὲ τίς χαρακτηριστικὲς
τοὺς αἰχμηρὲς στέγες μᾶς δίνουν τὴν
καλύτερη ἐντύπωση γιὰ τὸ καλλιτεχνικὸ
γούστο τῶν φτωχῶν ἐκείνων ψαράδων.

'Ακούοντας ὀλοένα τὸν ὁρμονικὸ κρό-
το πὺ κάνουν οἱ μικροὶ καταρράκτες
καὶ τὰ ποταμάκια πὺ κυλοῦν σὲς ἀ-
πόκρημνες ἀκτὲς τῆς νορβηγικῆς γῆς,
βρισκόμαστε ξαφνικά μπροστὰ σὲ μιά
μικρὴ μαγευτικὴ πόλη. Τὰ σπίτια εἶναι
τοποθετημένα στὴ γραμμὴ πάνω σὲ
πασσάλους, ἐνῶ στὴ μικρὴ παραλία δια-
κρίνονται θαυμάσιες καὶ γραφικώτατες
ἐκκλησίες, πὺ μὲ τὸν ὑπερήφανο γο-
θικὸ ρυθμὸ τους, δίνουν στὸ τοπίο, τὸν
σοβαρὸ καὶ βαρὺ ἐκείνου τόνο, πὺ εἶναι
χαρακτηριστικὸς στὴ Νορβηγία. Τὸ βα-
πόρι ὅμως προχωροῦσε ὀλοένα, κι' ἔτσι
σὲ λίγο βρεθήκαμε καὶ πάλι ἀνάμεσα
στὸ μεγαλειώδες καὶ μεγαλόπρεπο ὕψος
τῶν νορβηγικῶν βραχέων.

(Ἀπόσπασμα Ἡμερολογίου μου)

Μοδὲρνος Δημογέροντας [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῆς Ἀνθρωπολογίας ὁ
καθηγητής:

— Πὺς λέμε, Γιώργο, τὰ χέρια καὶ τὰ
πόδια, μαζὶ, μ' ἕνα ὄνομα;
Κι' ὁ Γιώργος μετὰ πολλὴ σκέψιν:
— Χεροπόδαρο!

(Γεγονός) *Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου*

Μοδὲρνος Δημογέροντας [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῆς Ἀνθρωπολογίας ὁ
καθηγητής:

— Πὺς λέμε, Γιώργο, τὰ χέρια καὶ τὰ
πόδια, μαζὶ, μ' ἕνα ὄνομα;
Κι' ὁ Γιώργος μετὰ πολλὴ σκέψιν:
— Χεροπόδαρο!

(Γεγονός) *Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου*

Μοδὲρνος Δημογέροντας [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῆς Ἀνθρωπολογίας ὁ
καθηγητής:

— Πὺς λέμε, Γιώργο, τὰ χέρια καὶ τὰ
πόδια, μαζὶ, μ' ἕνα ὄνομα;
Κι' ὁ Γιώργος μετὰ πολλὴ σκέψιν:
— Χεροπόδαρο!

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ
τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1936), ἀπὸ
τούς ἐκδοθέντας 43 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι ἐτῶν
1894-1928 τιμῶνται ἑκάστος (ἐκ σελί-
δων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένους
δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930,
1931, 1932, 1933, 1934, 1935 καὶ 1936
τιμῶνται ἑκάστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρ-
ραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
δρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρραφὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15 Δεκεμβρίου 1936*

ΤΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ Δ' Ραδιοφωνι-
κοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρ-
χόμενο. Ἀργῶσαν, γιὰτὶ οἱ ἀπαντήσεις ἡ-
ταν πάρα πολλὰς αὐτὴ τὴ φορά καὶ χρειά-
σθηκες καιρὸς γιὰ νὰ διαβασθοῦν.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, πιστεύω, νὰ σὰς ἐκ-
ναυθίσω τίς προθεσμίες γιὰ τὴν ἀνανέωση
τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ ψευδωνύμου, τὴ
σημείωση τῶν Εὐρημάτων κτλ. Τίς εἶδατε
στὰ δυὸ προηγούμενα καὶ θὰ τίς θυμάστε.
Θὰ σὰς ἐξαπατῶ μόνο ὥς τὸ τέλος
αὐτοῦ τοῦ μηνὸς πρὲς νὰ νανανώσετε γιὰ
νὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰγοράσετε δυὸ τό-
μους μου περασμένους, ὁποιους θέλετε,
μὲ δρχ. 60 τὸν ἕνα (χωριστὰ τὰ ταχυδρο-
μικά, ἐννοεῖται).

'Ο παλιὸς μου φίλος καὶ συνεργάτης *Στέ-
φανος Παντεμαλῆς*, ἐξέδωσε ἕνα ὥρατο
καὶ πλούσιο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «*Ζέφυροι
καὶ Πεπρωμένα*». Περιέχει πέντε σειρές
λυρικῶν του ποιημάτων, παλαιῶν καὶ νέων,
πὺ μερικὰ δημοσιεύθηκαν γιὰ πρώτη φο-
ρὰ στὸ περιοδικό μου κι' ἄρσαν πολὺ στὰ
μεγαλύτερα Διαπλασάκια. Τὸ βιβλίο, σὲ
πολὺ καλὸ χαρτί, μὲ 150 σελίδες μεγάλου
σχήματος, τιμᾶται δρχ. 30.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, *Κυκλαμιά*, γιὰ τὸ
ἔσπαθμά μου πὺ ἔκαμψε ὡς δῶρο τοῦ
νέου χρόνου. Βέβαια, εἶναι καλύτερα νὰ
γίνεταί κανεὶς συνδρομητής, μὲ τόσα δι-
καιώματα καὶ προνόμια, παρὰ νὰγοράζῃ
ἀπλῶς τὸ φυλλάδιό μου ἢ τὸν τόμο μου
στὸ τέλος τοῦ χρόνου. 'Εστὶν αὖτὰ φυλλά-
δια στὴ νέα μου φιλὴ καὶ περιμένω νὰ μοῦ
γράψῃ κι' ἡ ἴδια. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ
τὸ ὄνομα πὺ ζητεῖς. Θὰ ἦθελες εἶναι καὶ
ρωτοῦσαν «ποῖα εἶναι ἡ *Κυκλαμιά*, καὶ
νὰπαντοῦσα: εἶναι ἡ...». Ἀ, ὅχι!

Μὲ συγκίνησε τὸ πρῶτό σου γράμμα,
Ξανθοῦλα, πὺ καὶ οὐ τὸ ἔγραψες μὲ χέρι
πὺ ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνηση... Μὰ βέβαια
ἦταν καιρὸς νὰ σὲ γνωρίσω καὶ καλύτερα.
Θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή τοῦ ψευδωνύμου σου.
Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση κι' ἐλ-
πίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ναί, *Γιλιόρια*, ἀνανέωσε τὴ συνδρομή
σου πρὶν ἰθὺς τὰ Νέα τοῦ 1937 καὶ σ' εὐχα-
ρίστησα γι' αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη. Τώρα
σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ἔσπαθμά μου, ἄλλο
δειγμά αὐτὸ τῆς ἀγάπης σου. Κι' ἐγὼ λυ-
ποῦμαι πὺ οἱ περιστάσεις δὲν μοῦ ἐπιτρέ-
πουν νὰ βγαίνω τακτικά μὲ δώδεκα σελί-
δες: θὰ τὸ κάνω ὅμως ὅσο μπορῶ συχνό-
τερα—νὰ καὶ τὸ πρωτοχρονιάτικο φυλλά-
διο θὰ ἔχῃ δώδεκα σελίδες—κι' ἂν ἔσπα-
θῶσουν πολλοί, ὅπως ἔσπαθῶσε εἰς, θὰ
καθησθεθῇ πάλι τὸ δωδεκάσέλιδο.

Μὲ πολλὴ μου χαρὰ σὲ βλέπω, *Ἀρκτέ-
νε*, καὶ ἔξακουρίζω. Κι' εἶσαι μεγάλως τώρα,
διετὴς τῆς ἱατρικῆς, πὺ θὰ πῇ πὺς μὰ-
γάπησε πολὺ ἀπὸ τότε πὺ μὲ διαβάξες.
'Αλλὰ δὲν εἶσαι ὁ μόνος πὺ ἔχω στὸ Παι-
νεπιστήμιο. Πόσοι καὶ πόσες ἐξοικονομοῦν-
ται ἀπὸ τὰ βαρὰ μαθήματα τῆς ἐπιστή-
μης τους, διαδίδοντας τὸ φυλλάδιό μου
καὶ παίρνοντας μέρος στὴν κίνησή μου. Σὺ
ἐνέκρινε, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο
καὶ σοῦ ἔστειλα τρεῖς δεσμίδες λυσόχαρτο.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Κοκκι-
νοσκομφίτσα*, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Βέ-
βαια, ἀφοῦ ἔγινε πιά δώδεκα χρόνων—οὔτε
πολὺ οὔτε λίγο, ἔ;—καιρὸς ἦταν νὰ μῆς
καὶ στὴν κίνησή μου, νὰρχίσεις νὰ μοῦ

στέλνῃς κομμάτια, Ἀσκήσεις κτλ. Τί ἐν-
νοεῖς ἂν ὑπάρχῃ «Κίτρινος Ἰππεύς»; ψευ-
δώνυμο; Ὁχι.

Ναί, *Ροζελάντια*, εἶσαι δέκα χρόνια συν-
δρομητρια, κι' ἐταν μὲ πρωτοπῆρες λίγα
πράγματα μπορούσες νὰ διαβάξῃς—τὰ νη-
πιακά τῆς Κυρά-Μάρθας, κανένα Παιδικό
Πνεῦμα, ἔ;... Τώρα, ὅχι μόνο τὰ διαβά-
ξεις ὅλα, παρὰ στέλνεις καὶ οὐ κομμάτια
γιὰ δημοσίευση. Μὲ ἄλλους λόγους, τώρα
διαβάξεις καὶ... τὸν αὐτό σου. Ἐκεῖνοι πὺ
διακρίνονταν τότε στὴν κίνησή μου, ὁ *Μακ-
ντόφ*, ἡ *Φιλόσοφος*, ἡ *Σγουρόμαλλη*,
ἡ *Διάντα* κτλ. εἶναι τώρα συνεργάτες καὶ
συνεργάτριες. 'Εταὶ θὰ γίνονται μὰ μὲρα καὶ
πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς. Ἐγὼ δὲν βρί-
σκω πὺς ἡ Σελίδα ὀστερεῖ. Συχνὰ δημο-
σιεύονται κομμάτια, καὶ πεζὰ καὶ ἔμμε-
τρα, πραγματικῶς ὀρειώτατα.

«Θαυμάσια τὰ Νέα τοῦ 1937—μοῦ γρά-
φει ὁ *Κεραμίδιος Γάτος*—μὲ τοὺς *Τρεῖς
Μικροὺς Σωματοφύλακες*, πὺ εἶχε κα-
νεὶ τόσον κρότο ἐταν πρωτοδημοσιεύθηκε,
καὶ τὸ *Πρὸς τὰ Ἄστρα*, πὺ ἄρχισε νὰ
κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ 1ο φύλλο μὲ
τίς καταπληκτικὲς του περιπέτειες. Μ'
αὐτὴ, ἐλπίζω, εἶναι κι' ἡ γνῶμη ὅλων τῶν
φίλων μου. Τὸν *Κεραμίδιο Γάτο* εὐχα-
ρίστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ἔσπαθμά μου. Τὸν
εὐχαρίστει ἐπὶσης: ὁ κ. Π. γιὰ τίς εὐχὲς
καὶ τὰ συμπαθητικὰ λόγια.

Κι' ἡ *Ἀλκυὼν* μοῦ γράφει: «Εἰμαι κα-
τενθουσιαιμένη πὺ θὰ δημοσιεύσω τοὺς
Τρεῖς Μικροὺς Σωματοφύλακες. ἔχω
τὸν παλιό σου τόμο πὺ περιέχει τὴν ἀρχὴ
τοῦ ὥρατου αὐτοῦ μυθιστορήματος κι' ἀνυ-
πομονὸν νὰ μάθω τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέ-
λος».—Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνα-
νέωση, γιὰ τὴ νέα συνδρομητρία πὺ μοῦ
ἔκαμε καὶ γιὰ τὴν ὑπόσχεση πὺς θὰ μοῦ
κἀμῃ κι' ἄλλη. Μὲ τέτοιες φίλες μπορεῖ...
νὰ μὴν ἐξαγίνω δωδεκάσέλιδο;

Νὰ πόσο μάγαπᾷ κι' ἡ *Μιράντα Κ.
Δεμπάνα*: μὲ στέλνει τὴν ἀνανέωση τῆς
συνδρομῆς της, τὴν ἀνανέωση μιᾶς ἄλλης
φίλης μου, καὶ μοῦ ἐγγράφει ἐτήσιες συν-
δρομῆς δυὸ συμπαθητικῆς της. Τὴν εὐ-
χαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ κι' ἐλπί-
ζω πὺς θὰ ἐξακολουθῇ γιὰ φροντίξῃ.

Ναί, *Δακρυμένο Χαμόγελο*, πέρασαν
δυὸ χρόνια χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου.
'Αλλὰ μὲ ἀποζημιῶναι τὸ σημερινό σου,
μεγάλου καὶ τόσο ὥρατο, μὲ τίς διαπλασά-
κες σου ἀναμνήσεις, ἐντυπώσεις καὶ σκέ-
ψεις. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς
συνδρομῆς σου κι' ἐλπίζω φέτος νὰ μοῦ
γράψῃς συχνά. Σὺ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλά-
δια πὺ παρήγγειλες. Τὸ παλιό σου ψευ-
δώνυμο, ἑλεύθερο, σοῦ τὸ ἀνανέωσα.

Σοφία Δονδολίνου, εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὴν ἀνανέωση. Εἶναι τώρα καλὰ ἡ μαμ-
μά, ἡ παλιά μου φιλὴ; Εὐχαριστῶ καὶ
γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια, καθὼς καὶ γιὰ
τίς συστάσεις πὺ μοῦ κάνετε καὶ τὰ τρία
ἀδελφία, καὶ χαίρω πὺ ἀποφασίζετε, ὁ
Νίκος καὶ οὐ, νὰ λάβετε μέρος καὶ στὴν
κίνησή μου. Περμένω λοιπὸν τὰ ψευδωνυμά
σας. «Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλέκο, πὺ μελετᾷ
ἀκόμα γιὰ ἐξετάσεις, δὲν πειράζει, ἀργό-
τερα.

Καὶ σὲνα, *Χοντροκέφαλε*, σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τίς προσπάθειες πὺ καταβάλλεις γιὰ
τὴ διάδοσή μου. Μὴν ἀπελπιθῇς πὺ ἀπέ-
τυχες στὴν ἀρχὴ ἢ βρῇς νὰ μοῦ γράψῃς
ἄλλους, γιὰτὶ ὅτε ὅλοι θὰ γίνουν πρόσκο-
ποι, οὔτε ἕνας πρόσκοπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι
καὶ Διαπλασάκι. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισή
τοῦ ψευδωνύμου σου. Ὁ Ἀεζήριος διαφέ-
ρει ἀπὸ τὸ Συλλαβόγριφο, γιὰτὶ στὸν πρῶτο
ἢ ἀρχικὴ λέξη χωρίζεται σὲ δυὸ ἢ περισ-
σότερες, μονοσύλλαβες, δισύλλαβες, ἢ πο-

λυσύλλαβες, ἄσχετα πρὸς τὸ συλλαβισμό
τῆς ἐνὸς στὸν ὀστέρο, ἢ ἀρχικὴ λέξη χω-
ρίζεται σὲ συλλαβὲς τῆς, πὺ καθένα
εἶναι καὶ μιά λέξη μονοσύλλαβη. Π: χ:
Λεωνίδα (Λέων, Ἰδας), Πυραμῖς (πυρά,
μῦς), Μενελάος (μέν, ἔλα, ὅς) αὐτοὶ εἶναι
Λεξιγρίφοι. Ἀνατίς (ἀ! νά, νῆ, ἄς), Φά-
λαρις (φᾶ, λᾶ, ρίς), Ἀντίς (ἀν, τίς) αὐ-
τοὶ εἶναι Συλλαβόγριφοι. Ἀν ὅμως ἡ λέξη
'Ανατίς χωρίζεται ἐτσι: ἀν, ἄν, ἰάς, ἡ
ἀνά, νῆ, ἄς, τότε δὲν εἶναι Συλλαβόγριφος
—γιὰτὶ δὲν χωρίζεται σὲ συλλαβὲς τῆς—
ἀλλὰ Λεξιγρίφος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νέμεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρχ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Ἀ. ἀνήκουν σὲ ἄγρια, καὶ δὲ ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια

Ὅρατες φράσεις, ὁρατές ιδέες, ἀλλὰ δὲν ἀκολουθεῖ οὔτε τοὺς στοιχειώδεις κανόνες τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας. — Μένουν μερικά κομμάτια ἀκόμη ἀλλὰ γι' αὐτὰ στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Γεώργιον Δ. Ἀγουρόπουλον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση) βλέπεις πῶς καὶ τὰ φτερινὰ μου μυθιστορήματα εἶναι ἀντάξια τῶν περσινῶν! **Ναύαρχον Νέλσον** (σοὺ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀρσεκείας σου καὶ σοὺ ἔστειλα τὸν τόμο τοῦ 1900) **Δεβετόπουλο** (λυσοχάρτο ἔστειλα) ὁφείλεις ὑπόλοιπο δρ. 2,50! σέ συγχαίρω γιὰ τὴν εἰσοδὸ σου στὸ Γερμανιστὶ ναί, τὸ ξέρω, ἡ Χ.Α.Ν. συσταίνει πολὺ στὰ παιδιὰ τῆς νὰ με διαβάσουν! **Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον** (αὐτὸ εἶναι, καθὼς θὰ εἶδες γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολὺ) **Νικόλαον Κ. Κράνιαν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση) σοὺ ἔστειλα τοὺς τόμους 1904, 1905 καὶ 1906, τῶν ἐτῶν δηλαδὴ πού ἦταν συνδρομητῆς κι' ὁ μπαμπάς, κι' ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμούς, ὅπως τώρα ἐσὺ! σοὺ ἔστειλα ἐπίσης καὶ Ὀδηγὸ καὶ περιμένω νὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μπῇς στὴν κίνησή μου! **Ἀντώνιον Α. Κωστάλαν** (ἔλαβα κι' εὐ-

χαριστῶ πολὺ) **Ἀστοχαστὴν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια· περμένω!) **Σίφουναν** (χαίρω πολὺ πού σοὺ ἄρεσαν τόσο τὰ νέα μυθιστορήματα· ἔλαβα καὶ τὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐσέμων πού τὴν ἔκαμες σέ μοῖσθ' ἡμέρα· εὐχαρίστως νὰ σοὺ ἀλλάξω τὸ στραβοτυπωμένο φύλλο· τυχαίνει, βλέπεις, καμμιά φορά, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο μοῦ τὰ φέρουν διπλωμένα, δὲν τὰ παρατηρῶ) **Κίτριον Ἀετὸν** (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω ναί, ὁ Σὺλλογός σας πρέπει νὰ μοῦ ἐγγράψῃ δόσους μπορεῖ περισσότερους νέους, ὥστε νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸν ἕνα τουλάχιστον δωδεκάσελιδος ποῖο διήγημα τοῦ κ. Ε. ἦταν αὐτὸ πού διαβάσατε στὸ σχολεῖο;) **Κάτε Πανᾶ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα) **Πολυλογοῦ** (ἔστειλα 5 τετράδια καὶ ὁφείλεις 50 λεπτά) **Συριανὸν** (ἔλαβα· τὸ ἄλλο, θὰ εἶδες, ἀπερρίφθη) ὅχι, δὲν γίνεται αὐτὸ πού λές· ἂν θέλεις κι' ἄλλο ψευδώνυμο, μπορεῖς ἐξαίρετα νὰ πάρῃς πληρώνουν τὸ δικαίωμα) **Τάνην Γ. Συντριβολόπουλον**, **Ἀγνούλαν**, **Ἀγγελούδι**, **Ι. Παναγόπουλον**, **Τρισεύγεννη**, **Διγενή Ἀκρίταν**, **Πιτσιρίκον**, **Χωρὶς Φτερά** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Δεκεμβρίου θῆκαν τὴν ἐρχόμενη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Φεβρουαρίου.

20. Δεξιόγραφος

Γλυκὸ πολὺ τὸ πρῶτο μου,
Τὸ κάθε τι γλυκαίνει.
Τὸ δεύτερό μου σύνδεσμος,
Ἀλλὰ στὴ γλώσσα τὴν κοινή.
Κι' ὄνομ' ἀνδρὸς τὸ σύνολο
Γνωστοῦ μᾶς παρασταίνει
Ἀπ' τὴ Διαθήκη τὴν Καινή.
Πόλις τῶν Ὀνειρῶν

21. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Σὺ μόνος ἀφινόμενος,
Μπορεῖ νὰ μὴν ἀξίξῃς,
Ἀλλὰ με α γραφόμενος,
Τί ὥραϊα κυματίζεις!

22. Στοιχειόγραφος

Εἶναι δύσκολο παιχίδι
Κι' ἴσως λίγο ἀνισρό. . .
Τοῦ προσθέτω γιὰ στολίδι
Κι' ἄλλο γράμμα;—τὸ φορῶ!

Μικρὸς Σπουδαστής

23. Ἀναγραμματισμός

Στὴ μαύρη τρικυμία
Ἐμὲ ζητοῦν τὰ πλοῖα
Νὰ ἴδωσιν κι' ἴσα νὰ πᾶνε.

Ψηφία μου ἀνακατώνω
Καὶ μ' ἄσπρα στεφανώνω
Τὰ κύματα πού σπᾶνε.

Διπρὸσωπη

24. Μυθολογικὸς Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὅριζόντως (ἐννέα γράμματα) θεὰ
καθέτως ἄλλη θεὰ διαγώνως μοῦσα
καὶ μοῖρα.

Ρεμῆς

25. Παίγνιον

Πῶς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν 4, 5,
20 καὶ 1 δύναται νὰ εἶναι δέκα;
Συριανὸς

26. Κρυπτογραφικὸν

12345167 = Δένδρον καρποφόρον
2145161 = Πατρὶς γυναικὸς τοῦ Εὐαγ-
367 = Πᾶν σῶμα [γελίου
4167 = Ζῶον
57421 = Διὰ τῶν ὁδόντων
6121 = Ζῶον
757 = Χρονικὸν ἐπίρρημα.

Ἀσπερὸς Κέρακας

27-31. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα.

1, κρῆς = θεὸς ἀρχαῖος.—2, κρῆς = μέρος τῆς πανοπλίας.—3, κρῆς = ἄνθος.—4, κρῆς = ἀρχαῖος βασιλεὺς.—5, κρῆς = ἄκρον, κορυφωμα.

Ἀρσεκείας Νο 1

32. Γεῖφος

		αγ	αγ	
ανδ Ρ ν	νον	αγ	πα	Η φῶς
	φα	αγ	αγ	

Μουσηγέτης Ἀπόλλων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 40.

462. Χαμόμηλον (χάμω, μῆλον).—463. Σίσυφος (σύ, σφῶς).—464. Ἐστία—Ὡστία.

465.	Σ	466.	ΠΡΑΞΙΤΕ-
	Ι Ε		ΛΗΣ (ρηξίς, ἀξία,
	Γ Α Δ Ε Ι Ρ Α		Ξοξίς, Ἰταλία, τά
	Ε Η Ρ Μ		Ξίς, Ἐστία, λῆξις,
	Ρ		Ἥλας, Σπάρτη).
	Ο Α Λ Ο		—467. ΣΥΚΑ(ἔΣΥ,
	Σ Ε Ν Ε Κ Α Σ		ΚΑλέ...)—468. ΣΕ-
	Ο Α		ΒΟΥ ΤΟ
	Σ		ΘΕΙΟΝ—ΣΤΟΝ
			ΕΥΘΟ
			ΒΟΕΙ

(Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐγαλ-
λάξ. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: Σε-
νεγάλη. Τάμεσις, Ὀλυμπος, Νέμεσις,
Ἐσθονία, Ὑάκινθος, Θέρως, Οἰρέτης,
Βόλγας, Ὁξος, Εἰρηνικός, Ἰταρος).
—469. Τὸ νικᾶν· ἐαυτὸν πιασὼν νικῶν ἢ
ἀρίστη (Τῶνη, κάνε, αὐτῶν, πᾶς ὄνοι
κῶνοι, ἀρ εἰς τί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—31]

Ζητῶ ἀλληλογραφία μετὰ τὰ διαπλάσ-
ουλα-ες 12-13 ἐτῶν· ἡ διεύθυνσίς μου:
Σταυρινόν, Νοταρᾶ 37 Ἀθῆνας. Ἀπαντῶ
εἰς ὅλους-ες.

[ΛΖ'—32]

Περιφρονῶντας τίς ταπεινὲς ἀποκαλύ-
ψεις τῆς Δέσσης τῶν Δράκων (!!!)
κλπ., ἐξακολοῦθω δρᾶσιν μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΛΖ'—33]

Ἀγγουρολογιῶτατε, δέξου τίς δόλοθρ-
μες εὐχές μου.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—34]

Μέρσια, Θαλασσόλυκε, καλὰ μου παι-
διά, μὴν ἀνακατώνεσαι τόσο πολὺ
σὲ ξένη ὑπόθεσι πού ἀφορᾷ μονάχα τὸν
ὑποφαινόμενο καὶ . . . τὴν Ἁγία Αἰκα-
τερῖνη!

[ΛΖ'—35]

Θαλασσόλυκε, δὲν εἶναι καλύτερα προ-
τοῦ φωνάζεσαι τὸν παππᾶ, πρῶτα νὰ
κτίσται τὴν Ἐκκλησίαν; Μπετόβεν

[ΛΖ'—36]

Ἄδλυ, ἀγνωστῇ μου διαπλάσσοῦλα, εἰ
λικρινὰ σὰς λέω ὅτι δὲν ξαίρω γιὰ
ποιοὺς ἀνθρώπους μοῦ μιλάτε.

Μπετόβεν

[ΛΖ'—37]

Ἀκυρώνω (ΛΖ'—536) διαγωνισμό. Προ-
κηρύσσω δὲ νέον διμνημον τριδραχμον
Μ. Μυστικῶν. Οἱ 3 μόνο στείλαντες στὸν
[ΛΖ'—536] μποροῦν νὰ λάβουν μέρος δω-
ρεάν. Με συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἀργοπόρη-
σιν. Δ/σις: [ΛΖ'—535]. Ἡπειρωτόπουλο,
δὲν λέγομαι Πυρίδης. Δεβετόπουλο

[ΛΖ'—38]

Ξαναμπαίνοντας στὸ Μυρόλουστο σαλο-
νάκι μας χαίρετ' ὅλα τὰ ξαδελφάκια
μου. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τοπεῖα
με ὅλους-ες, ἰδιαίτερως: Μερόσντες, Λε-
πτὴ Καρδούλα, Κατάσκοπον 33, Χιονομέ-
νο Δενδράκι, Ζακυνθιούλα. Δ/σις: Ντίνον
Θεοφιλιθην, Ραβίτικας 631, Δράμα.

Δακρυσμένο Χαμόγελο

[ΛΖ'—39]

Ἄλιαν Πλυτᾶ, τί γίνεσαι;
Παιχνιδιάρη, ἀνταλλάσσουμε τοπεῖα;
Δακρυσμένο Χαμόγελο

[ΛΖ'—40]

Διαπλάσσοῦλα πήγατε στὸ Παιδικὸ
Θέατρο νὰ θαυμάσετε τὴν Μπούλυ=
Κροντηρᾶ;; Μαῦρος Καβαλλάρης

[ΛΖ'—41]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησιν χαίρε-
τ' ὅλους τοὺς ναυτικούς.

Μελαχροινὸς Ἀντιπλοίαρχος

[ΛΖ'—42]

Κυλαμιά, Ἐανθὲ Ναύαρχε, Εὐθύμε Ση-
μαιοφόρε πῶς περᾶσατε στὴν γιορτὴ
τῆς Εὐάννας; Θαυμάσια, ἔ;

Μελαχροινὸς Ἀντιπλοίαρχος

[ΛΖ'—43]

Πλωτάρχη, σὲ ἐνδικοῦμαι. Πλωτάρχης
= Τζίσια Σαμαρτζῆλ = Μαντὰμ Πομ-
παντοῦρ = Ντάλια = Διαβολάκι = Χανουμάκι
= Μάρθα Βέργη.

[ΛΖ'—44]

Ἀγγουρολογιῶτατε, σοὺ εὐχομαι γιὰ τὴν
γιορτὴ σου χρόνια ἀμέτρητα καὶ εὐ-
τυχισμένα.

Κατάσκοπος 33

[ΛΖ'—45]

Ἀχ! καὶ μὲν «Τριανδρία 3» πόσο
ἀπατάσαι, ἂν νομίζεις, ὅτι ὁ Κόμης
Μοντεχερῆστος ἐξεκεπάζεται τόσο εὐκόλα.
Δὲν με λένε Λοῦθ' Δάνο (Διάπλ. βεβαίωτατα).
Κόμης Μοντεχερῆστος